

Niskaset

Niskasten sukuseura ry:n jäsenlehti
joulukuu 2012

---

*Rauhallista Joulua
Hyvää Uutta Vuotta 2013*

Nyt sukukirjaa tekemään! Lihaa luiden päälle

Sukuseuramme historian suurin urakka, sukukirjan aikaansaaminen, on juuri nyt kaikkien meidän yhteinen haave. Sukuseuran hallituksen työryhmä on päättänyt, että hanketta ryhdytään viemään eteenpäin aktiivisesti. Sukukirjan toimittamiseksi on työryhmä löytänyt tekijän. Hän on espoolainen historiantutkija Maritta Pohls, os. Niskanen. Lopullinen päätös kirjahankkeesta lyödään lukkoon sukuseuran hallituksessa ensi helmikuussa.

Tällä hetkellä on sukuseuramme tietokannassa 140000 nimeä, mutta lisää mahtuu vielä. Tämä tietokanta muodostaa tulevan sukukirjamme ”luurangon”, mutta sen päälle on nyt rakennettava liha, jonka tekemisessä tarvitaan kaikki kynnelle kykenevät.

Kirjatyöryhmä haastaakin nyt kaikki Niskaset tähän sisällöntuottamiseen: Toivomme, että jokainen jolla on tallessa sukunsa muistitieto, henkilöhistorioita, työhistorioita, tapahtumia ja esim. suvun hallussa olevia suvussa käytettyjä esineitä ym. otetaan ne mielihyvin vastaan. Vain mielikuvitus on rajana sille, mitä sukuhistoria voi sisältää.

Tätä aineistoa voi toimittaa sukukirjatyöryhmän jäsenelle MAIJA PÖYHÖSELLE, osoitteella Tempelikuja 11 A 13, 00100 Helsinki, pun. 09494780. Edelleen voi toimittaa myös sukuselvitysluetteloita jäsenrekisterin hoitajalle Antti Niskaselle sukuseuran sähköpostiin osoitteella: rekisteri.niskanen@kolumbus.fi. Mitään lopullista sukukirjan julkaisupäivää ei ole vielä lyöty lukkoon, mutta tavoitteena on, että seuraavassa sukutapaamisessa kesällä 2015 voitaisiin jo ottaa ennakkotilauksia vastaan.

Niskasten sukukirjatoimikunta: Vasemmalta sukuseuran hallituksesta Niilo Niskanen, Antti Niskanen, Oskar Salakari, Sirkku-Marja Salakari, sukukirjan toimittaja Maritta Pohls ja Maija Pöyhönen.

Tarinaperintöä tallentamassa

Kiinnostus sukhistoriaani kohtaan syntyi varhain kouluikäisenä. Olin kiinnostunut maantieteestä ja historiasta. Tunnen olevani tietyllä tapaa etuoikeutettu, kun minulla on ollut mahdollisuus asua lapsuuteni ja nuoruuteni ajan lähellä isovanhempiani. Varsinainen innoittajani sukumme historiaa kohtaan on ollut vuonna 1919 syntynyt isoäitini Rauha Niskanen. Meillä on upeita yhteisiä tarinahetkiä, joissa yritän aina löytää vähän uutta näkökulmaa elämänmenoon eri aikakausina synnyinpitäjässäni Haapajärvellä ja sen lähiseudulla.

Osin tarinatuokiot ovat vieneet ajatukset Pohjois-Amerikkaan Rauha-mummon esivanhempien asuinseudulle (Hanna, Wyoming, USA) 1800-luvun lopussa. On kiehtovaa kuulla hänen muistikuviaan esipolvien henkilöistä tai ihan lähihistorian tapahtumista. On mielenkiintoista havaita miten rajusti on maailma muuttunut hänen elinaikanaan.

Jotenkin on kiehtovaa nähdä kuinka maailma on ollut 1900-luvun alussa avoin. Ihmiset ovat liikkuneet seuduilta, jopa mantereilta toisille, osin pakon sanelemana ja osin uuden paremman elämän toivossa. Rajat ovat olleet avoimet itään ja länteen.

Sen jälkeen kansallisvaltiot vahvistuivat ja alkoivat sotien sekä jälleenrakentamisen aikakaudet, jolloin liikkuminen oli vähäisempää ja maailma oli vihollisuuksien sekä kylmän sodan myötä ikään kuin käpertynyt kuoreensa.

Pohjoismainen passivapaus toteutui tasan kuusikymmentä vuotta sitten (1952). Vähitellen maailma avautui uudelleen 1960-luvulta alkaen, jolloin koettiin vahva siirtolaisaalto Ruotsiin. Tuolloin osa ihmisistä lähti osin pakon sanelemana ja osin uuden paremman elämän toivossa etsimään onneaan.

Samanaikaisesti Suomi vaurastui ja vahvistui ikään kuin isoveljensä Ruotsin varjossa. Aivan 1980-luvun lopussa rautaesirippu idän ja lännen väliltä murtui ja matkustaminen Baltiaan ja Itä-Euroopan maihin tuli helpoksi. Tämä merkitsi taas uudenlaisen aikakauden alkua. Suomi sai puolestaan vastaanottaa tässä vaiheessa ensimmäiset siirtolaisaallot Venäjältä, Inkerinmaalta ja Virosta. Keskelle syvintä lamaa, täysin viranomaisten odottamatta ja yllättäen myös ensimmäiset turvapaikkaa hakevat pakolaiset saapuivat junalla Moskovan kautta. Suomi liittyi Euroopan Unioniin. Passien kansien väri vaihtui ja myöhemmin raha vaihtui markasta euroksi. Rajamuodollisuuksista luovuttiin lähes koko Euroopassa. Nyt edulliset lentoyhteydet ovat tehneet Euroopasta ja osin kaukokohteidenkin tavoittamisesta hyvin helppoa. Maailma on avoimempi kuin koskaan. Toisaalta nyt ilmassa väreilee taas sulkeutumisen ilmapiiri. Edellä kuvattu heiluriliike on ehkä lyömässä vähän toiseen suuntaan.

Kaikki nämä kuvatut muutoksen vaiheet ovat tapahtuneet Rauha Niskasén elinaikana. Keskustelut ovat tuoneet itselle aivan uutta näkökulmaa edellä kuvattujen historian aaltojen tunnistamiseen. Olen itse alkanut ihan omaksi ilokseni vähitellen nyt dokumentoida ja tallentaa sukhistorian tarinaperintöä (muistiin kirjoitettujen tarinoiden, henkilökuvausten, kuvien, lehtileikkeiden ja esineiden kautta). Työ ei varmaan täytä mitään virallista statusta,

mutta olen vain ajatellut, että se on parempi aloittaa jollakin tavalla nyt ennen kuin tarinaperinnön talteen ottaminen ei ole enää mahdollista. Näistä on sitten mahdollista koostaa myöhemmin jotain, joka on paljon enemmän.

Kannustan Niskasten sukuseuran jäseniä keräämään oman lähisuvun tarinaperintöä, valokuvia ja henkilökuvauksia talteen. Valmistelemme sukuseurassa kirjahanketta, johon tulemme kokoamaan sukutietoa eri sukuhaaroista. Kuten puheenjohtajamme Niilo Niskanen Sotkamon sukujuhlan puheessaan otti esille, niin on paljon mielenkiintoisempaa tutustua sukunsa vaiheisiin tarinoiden ja henkilöhistorian kautta, kuin katsella pelkkiä sukutaulukoiden henkilöiden nimiä ja syntymävuosia. Nekin ovat tietysti arvokkaita asioita taltioitavaksi, mutta kirjallisesti kiinnostavaa teosta niistä ei saa.

Aloittakaa työnne omasta lähipiiristäne. Omien esipolvien muisti tai heille kerrotut tarinat kattavat usein jo vuosisadan alkuun saakka. Koskaan ei ole liian myöhäistä aloittaa työtä. Voin vakuuttaa, että se on mielenkiintoista ja mukaansa tempaavaa.

Sukuseuran sihteeri Kimmo Niskanen haastattelemassa isoäitiään Rauha Niskasta.

Sukuseuran uudet kotisivut: www.niskanen.net

Hajatelmiä Niskasista ja sukuseurasta rivijäsenenä

Sain tietää Niskasten sukuseurasta nelisen vuotta sitten veljeltäni, joka lähetti aineistoakin ja nettiosoitteen jäseneksi liittymiseen. Tiedosta kiinnostuin kovasti, kun olin kuullut jo monista sukuseuroista nostalgisine kesätapaamisineen. Pikimmiten lähetin jäsenhakemukseni, eikä sitä hylätty. Samalla tilasin Joukolta myös seuran pöytästandaarin, joka on lipastoni päällä Suomen lipun vieressä. Sittemmin aloin saada lisätietoja jäsenkirjeistä ja netistä. Varasin hyvissä ajoin osallistumiseni sukukokoukseen Lapinlahdelle.

Portaanpäässä ohjelma aikataulun mukaisesti lähti rullaamaan ja sujui ongelmitta lauantaan aamusta sunnuntain iltaan. Jo pihalle astellessa uusien etäsukulaisten joukkoon aistin aiemmin kokematonta laajaa samansieluisuutta.

Retkeä Iisalmeen, josta muutoin olisin jäänyt paitsi, ei voi unohtaa. Sunnuntain messu-kirkossa sain vahvistusta Niskasiin lujasti juurtuneesta uskonnollisuudesta. Ainakin siitä päätellen, etten täydessä kirkossa kyennyt laskemaan, kuinka moni itseni lisäksi ei kokenut ”tarvitsevansa” ehtoollista.

En tässä voi rönsyillä kaikista Portaanpään tapahtumista, vaikka mieli tekisi. Tarvetta koen mainita vaikutuksesta, minkä puheenjohtaja teki osanottajiin. Itse kiteytän näin: ’pataljoonan komentaja, joka hallitsee joukot lailla vänrikki Koskela’ – ja hänellä siippanaan jumalainen laulaja.

Rivijäsenen näkökulmasta Niilo Niskasen osuus sukuseuran perustamisessa / Niskasten toisistaan tietoiseksi saattamisessa, on varmaan ollut ratkaisevaa. Hän on panostanut oman työnsä ohella tähänkin sektoriin kaikella sydämellä. Mainitsematta ei voi jättää hallituksen jäseniä ja heidän työpanostaan. Elelleen kehittämiseksi on jo kauaskantoisia suunnitelmia.

Sotkamossa kokoonnuitte viime suvena. Olin täällä selitellyt, ettei aikani kaikkeen osanottoihin riitä kotiseudullakaan. Tunnustan allakoineeni kesää väärin, kun en lähistön pippaloiden sijasta ajellut sinne Kainuuseen.

*

Meitä tiedetään olevan nyt tuhatkunta. Juuret on paikannettu Keski-Suomeen 500 vuoden taa. Sieltä nykypäivään on tosi monta isovanhempaa välissä, joiden nimistäkin on tietoja. Voin kuvitella, että meitä uudemmat polvet tulevat pääsemään paljonkin kauemmas taaksepäin. Tuhansienkin vuosien ja kilometrien päähän nyky- ja tulevaisuuden uusilla tutkimusmenetelmillä. Nimistä ei niin väliä, kun dna:t kertovat tarpeeksi. Onhan olemassa muitakin tätä samaa ilmaa hengittäneitä lajeja ja niiden kehitysvaiheita on kyetty jäljittämään miljoonienkin vuosien taa. Jälkiä taakseen ihmisen laji on jättänyt siinä kuin dinosauruksetkin. Keski-Euroopan ”mutakuopista” on jo löydetty vaikka mitä.

*

Useissa sukututkimuksissa olen kuullut päästyn 1500 luvulle. Yhdessä muiden sukujen kanssa olemme siis sukupolvittain raivanneet planeetan tätä, sittemmin rajoin merkittyä kolkkaa paremmaksi elää - metsiä ja peltoja raivaten ja aseitakin kalistellen. Niskaset eivät ole olleet muiden sukujen ”perässähiittäjiä”, vaan eturivin kuokkamiehiä, taistelijoita, uuden (paremmankin) sukupolven kasvattajia, isänmaallisia.

Sukuseuran puheenjohtajan vetämässä tiimissä on saatu aikaiseksi hämmästyttävän paljon. Sukututkimukset ja -rekisterit kiinnostavat myös perusjäseniä. Vireillä olleista ja olevista kuin myös tietojen saamisen ja levittämisen ongelmista ja muista tuloksista ja hankkeista on jo ilahduttavasti tietoja netissä ja jäsenkirjeissä.

Mutta me perusjäsenetkin voisimme sentään antaa enemmän tukea ja panostusta, eikä vaan odottaa toisilta tuloksia. Esimerkiksi tuon kymmenen (parjatun) euron jäsenmaksun voisi nostaa ainakin kahteen kymmppiin! Sitten vielä: kyllä meidän kaikkien pitäisi viitsiä ilmiantaa se nettiosoite (jos ja kun se on). Ja viitsiä sitä kautta kerran vuodessa vastaanottamaan jäsenmaksupyynnöt (-karhutkin) ja jäsentiedotteet. Tällainen menettelyhän helpottaisi suunnattomasti puheenjohtajan, sihteerin ja rahastonhoitajan työtä – säästettäisiin postituskulut ja vaivat. Aiemmilta vuosilta ja nyt kuvittelen, kuinka puheenjohtaja kopioi (varmaan omaan piikkiin) joulutiedotteet, laittaa ne kirjekuoriin, rouvansa kirjoittaa nimet ja osoitteet ja nuoleskelee kuoret kiinni?

Oiva Niskanen
Karkkilassa

***

Sotkamolaissyntyinen, nykyisin Vantaalla asuva Reijo Niskanen on lahjoittanut sukuseuralle omakustannekirjojaan myytäväksi. Tuotto kirjoista menee kokonaan sukuseuran hyväksi. Kirjojen kappalehinta on 5 euroa.

Tilaukset: Jouko Niskanen puh. 044-5144143 tai niskjo@hotmail.com

Sukuseuran uudet kotisivut: www.niskanen.net

Kuva: Veikko Rusanen

Niskaset kokoontuivat Sotkamon Vuokatissa

Vuonna 2000 perustetun Niskasten sukuseura ry:n jäsenet kokoontuivat Sotkamon Vuokattiin Leiri- ja kurssikeskus Vuokatinrantaan viidensille sukupäiville 14.-15.7.2012. Niskasten sukutapaamisten sarja alkoi vuonna 1994 Sotkamosta. Nyt tavallaan ympyrä sulkeutui; Sotkamon jälkeen kokoontumiset ovat olleet Siilinjärvellä, Torniossa, Ylivieskassa, Viitasaarella, Juankoskella sekä Lapinlahdella.

Yli kaksisataa Niskasten sukuun kuuluvaa vietti kesäisen viikonlopun luonnonkauniissa Sotkamossa monipuolisen ohjelman parissa. Nuorin osallistuja oli kolmevuotias ja vanhin yli 90-vuotias, muut siltä väliltä. Kaikki paikallaolijat eivät olleet sukua toisilleen, mutta sukunimi yhdistää. Tutustumisen aikana löytyi nopeasti kaukaisia kantaisiä ja yhteneviä sukujuuria. Vanhimmat tiedot Niskasista ajoittuvat 1500-luvun lopulle Maaningalle ja Pielavedelle. Sieltä suku on levittäytynyt vuosisatojen saatossa kaikkialle, myös maamme rajojen ulkopuolelle aina Pohjois-Amerikkaan saakka. Tästä on osoituksena se, että ensimmäisessä Sotkamon sukutapaamisessa v. 1994 USA:n Niskasia oli vieraina peräti kahdeksan. Tällä kertaa kaukaisimmat vieraat olivat Itävallasta, Ruotsista ja Etelä-Suomesta saakka, jotka majoittuivat jo perjantaina idyllisen Vuokatinrannan mökkeihin Nuasjärven rannalle.

Sukukokous ja suvun näyttely

Lauantain ohjelma jatkui avauksen ja infon jälkeen laajalla suvun taide-, kirja-, käsityö- ja harrastenäyttelyllä. Päivän aikana eri sukuhaarat kokoontuivat omiin tapaamisiinsa. Mahdollisuus oli myös tutustua sukutietokantaan, johon on tallennettuna yli 11000 nimeä. Tarkoitus on lähivuosina päästä kokoamaan jossakin vaiheessa koko maata käsittävää Niskasten sukukirjaa.

Sääntömääräinen sukkokous oli iltapäivän aikana. Kokouksen puheenjohtajana toimi **Paavo Leppänen** Pielavedeltä sekä sihteerinä seuran sihteeri **Kimmo Niskanen** Pihtiputaalta. Kokous valitsi seuran puheenjohtajana edelleen jatkamaan **Niilo Niskasen** Savonlinnasta. Uutena hallitukseen valittiin **Maija Pöyhönen** Helsingistä ja entisinä jatkavat **Sirkku-Marja Salakari** Kirkkonummelta, **Antti Niskanen** Helsingistä, **Jouko Niskanen** Sotkamosta, **Kimmo Niskanen** Pihtiputaalta sekä **Markku Niskanen** Seinäjoelta.

Kotiseuturetki talomuseoon ja illanvietto perinnetilalla

Lauantaina virallisen kokouksen jälkeen lähdimme linja-autoretkelle tutustumaan Tervajärven talomuseoon, jonka pihapiiri monine aittoineen ja luhtirakennuksineen kuvaa asumista ja elämistä 50-luvulla. Erilliseen rakennukseen oli koottu tuon ajan kaikki hevosvetoiset työkalut aurasta äkeeseen ja niittokoneesta paukkukärryihin. Pihapiirin esitteli Tervajärven talon nykyinen isäntä **Juhani Heikkinen**.

Talomuseosta siirryimme illan kohokohtaan viettämään iltaa Perinnetila Tervamäessä. Nautittavaa tarjosi niin kotakeittion illallinen nuotion loimussa ja nuotiosavun tuoksussa kuin myös Huovis-aiheinen pienoisyntelmä, hanurinoitto kesäillassa, Martti-isännän lauluesitykset sekä huikaisevat, autereiset maisemat vaaran joka puolella. Lisäksi ikimuistoista ohjelmaa täydensivät vanhan ajan työnäytökset: pystyaidan teko ja heinäniitto hevosvetoisella niittokoneella.

Sunnuntain jumalanpalvelus ja pääjuhla

Sunnuntaina vietimme Niskasten kirkkopyhää. Aurinkoisena aamuna kokoonnuimme jumalanpalvelukseen ja messuun Sotkamon kirkkoon. Messun jälkeen oli perinteinen kunniakäynti sankarihaudoilla. Sukuseuran seppeleen laskivat Jukka, Niilo ja Eero Niskanen.

Varsinainen sukujuhla pidettiin Vuokatinrannassa 350-paikkaisessa suurteltassa. Aluksi Sotkamon kunnanhallituksen puheenjohtaja äidin puolelta Niskasiin kuuluva Aimo Korhonen esitti kunnan tervehdyksen sekä lausui juhlavieraat tervetulleiksi. Kulttuuri- ja musiikkipitoisessa ohjelmassa esiintyivät Sotkamon kamarikuoro Pirkko Kupiaisen johdolla, Lea ja Martti Niskanen laulu sekä Mervi Niskanen-Seppänen hanuri. Kansalaisopiston rehtori Annikki Niskanen perehdytti juhlavieraat esitelmässään sotkamolaiseen kirjailijaan ja humoristiin Veikko Huoviseen, hänen tuotantoonsa ja huumoriinsa. Sen jälkeen olikin vuoro itsensä Konsta Pyllkäsen astua esiin. Konstan, alias Hannu Väyrysen Huovis-monologi sai yleisön hersyvät naurut aikaan. Juhlapuheessaan sukuseuran puheenjohtaja Niilo Niskanen käsitteli monipuolisesti Niskasten luonneominaisuuksia, joita hän oli tutkinut ja koonnut jäsenille tekemästään kyselystä.

Tänä vuonna on tullut kuluneeksi sata vuotta siitä, kun Titanic upposi Atlantilla törmättyään jäävuoreen. Turmasta pelastui kaksikymmentä suomalaista heidän joukossaan Juho Niskanen. Juhlassa Tuulikki Saarinen kertoi isovaarinsa Juhon traagisen tarinan. Suvun näyttelyssä oli hänen kokoamansa laaja ja ansiokas esittely ko. turmasta.

Juhlan loppuksi olivat muistamiset. Esiintyjien kukistusten jälkeen seuran puheenjohtaja ojensi Niskasten sukustandaarin eli viirin laukaalaiselle Eino Niskaselle hänen ansiokkaasta sukututkimustyöstään. Sukukokouksessa Juankoskella vuonna 2006 viiri hyväksyttiin ja otettiin käyttöön. Viirin musta kärrynpyörä kuvaa sukupolvien kiertokulkua sekä entisaikaista kulkuneuvoa, keskellä oleva punainen tapuli kuvaa suvun alkujuuria, varhaista asuinpaikkaa Pielavedellä. Lähes kolmituntinen juhla päättyi yhteisesti laulettuun Kainuun maakuntalauluun, jonka jälkeen juhlaväki siirtyi juhlakahveille.

Seuraavan kerran Niskaset kokoontuvat kolmen vuoden kuluttua vuonna 2015, jolloin on seuran 15-vuotis juhlakokous.

Jouko Niskanen

Pääjuhlan yleisöä juhlateltassa. Etualalla seuran puheenjohtaja Niilo Niskanen. Kuva: Jouko Niskanen

Lauantain illanvietossa Tervämäen isäntä Martti Niskanen näyttää, miten pystyaitaa tehdään. Kuva: Annikki Niskanen

Titanic-turmasta pelastuneen Juho Niskasen tarinan kertoi isovaaristaan Tuulikki Saarinen. Kuva: Annikki Niskanen

Seppeleenlasku sankarihaudoilla, Eero, Niilo ja Jukka Niskanen. Kuva: Kyllikki Niskanen

Suurteltan juhlayleisöä. Kuva: Jouko Niskanen

Lea Niskanen ja Hannu Väyrynen Tervämäen lauontain illanvieton esiintyjät. Kuva: Annikki Niskanen

”Löytääkö Niskasista ihmistä?”

Juhlapuhe Niskasten sukutapaamisessa Vuokatissa 15.7.2012.

Niilo Niskanen

-Ihmistä et Mikko Niskasesta koskaan löydä... Olen koko elämäni näytellyt roolia Mikko Niskanen enkä todella tiedä mikä minä olen! Tällaisen tunnustuksen teki puolisolleen Vuokolle elokuvaohjaaja Mikko Niskanen Konginkankaan Käpykolossa talvella 1976. Heidän lyhyeksi jäänyt avioliittonsa oli kääntynyt loppusuoralle.

Kyselen tässä puheenvuorossani samaa asiaa kuin vuonna 1989 kuollut Mikko-serkkuni ja yritän tehdä sen laventaen kysymyksenasetteluksi koko Niskasen sukua koskevaksi. Voiko suvustamme löytää joitakin yhteisiä piirteitä? Hyvin tiedostaen sen että ihmisen luonteenpiirteet, hyvä tai huonot eivät kulje suvuittain, teen tämän kysymyksen kuitenkin. Pohtimisen arvoinen asia kysymys lienee jokaiselle suvustaan kiinnostuneelle.

Oman taustan selvittely lisää itseymmärrystä ja myös läheisten elämän ymmärrystä. On hyvä nähdä ja todeta millaisista sukujuurista olen lähtöisin. Nyt ymmärrän paremmin vanhempieni tapoja ja asenteita. Oli suorastaan ihme, että vanhempani selvisivät niinkin hyvin. Mikä heidän ominaisuuksissaan ja luonteessaan oli sellaista joka auttoi ajassa jossa olot olivat toiset ja monella tavalla puutteelliset.? Olivatpa he melkoisia sankareita!

Puheenvuorossani käsittelen suvustamme tehdyissä dokumenteissa esille tulevia luonteenpiirteitä ja kerron tekemässäni kyselyssä sukuseuramme jäsenten esille tuomia seikkoja oman lähipiirinsä luonteenpiirteistä ja persoonallisuuksista.

Suomen sota ja körttiläisyys

Ensin havaintoja niistä Niskasten luonteenkuvauksista, joita on tallennettu erilaissa tallenteissa, kirjallisuudessa, historiakirjoituksessa, elokuvissa ja sukukirjoissa. Poimin joitakin esimerkkejä jonkinlaisessa aikajärjestyksessä. Esimerkit ovat satunnaisia mutta kuvastanevat jotain kysymyksenasettelustamme.

Varhaisimmassa Niskasista kertovassa sukukirjassamme, Matti Pehkosen kokoamassa kirjassa ”Niskasten sukua vuosilta 1553-1994” kerrotaan Savon erämaiden uudisasukkaiden ahkerasta raivaustyöstä, kalastuksesta ja

metsästämisestä, ja lopulta pysyvien asumusten rakentamisesta niin Pielavedellä kuin Kuopion seudullakin. Näiden erämaanautintoa harjoittaneiden ”alkuniskasten” luonteenominaisuuksista ei paljon puhuta, mutta elinpiirien raivaaminen ja elämän edellytysten luominen vaativat määrätietoista työtä sekä tarvittaessa taistelua niin luontoa kuin usein myös samoista erämaiden omistamisesta kilpailevien kanssa, usein hämäläisten kesken vaati sitkeyttä ja peräänantamattomuutta, Usein raakaa voimankäyttöäkin. Lienee siinä tarvittu myös jääräpäistä oppiniskaisuuttakin”.

1800-luvun alussa Suomen sodan aikana esiintyi Niskasten suvun asuttamalla alueilla useita sukumme jäseniä. Iisalmen Koljonvirran taisteluissa kunnostautui paikallinen kuudennesmies Kusti Niskanen. Viestin vieminen uimalla hyisessä Koljonvirrassa koitui hänen kohtalokseen. Kokonaan oma lukunsa Niskasten henkilöhistoriaan tuovat suvun asuinseudulla ilmenneet uskonnolliset liikehdinnät ja herätykset. Erityisesti sukuamme on koskettanut 1800- luvulla syntynyt ja vaikuttanut herännäisyys.

Suomen sodan aikaisen Iisalmen Koljonvirran taistelun maineikkaan Kusti Niskasen poika Lauri Juho Niskanen oli herännäisjohtaja Paavo Ruotsalaisen lähimpiä työtovereita. Hänestä sanottiin, että hän oli hienokäytöksinen, tietorikas ja älykäs mies. Hänestä kirjoittamansa ”Muistikirja hengellisten asiain päälle” pidettiin aikanaan miltei Raamatun ”Apostolien tekojen” jatkona. Lauri Juhon virheeksi on katsottu se että hän asetti Paavo Ruotsalaisen rinnalle heränneiden johtajaksi. Hän oli niin täysin omaksunut Ruotsalaisen opetukset, että vaati toisten pitävän niistä tiukasti kiinni. Hänellä kerrotaan olleen lisäksi taipumusta hurmahengellisyyteen ja kiivauteen, aina oppiniskaisuuteen saakka.

Ylä-Savon heränneiden jälkeläisiä oli myös Ruotaanmäen Purolan isäntä Pekka Niskanen. Hän oli kaikessa edistyksellinen, luki paljon kirjallisuutta: Kauppi-Heikkiä ja Juhani Ahoa. Aho kävi viettämässä kesänsä Pekan syntymäkodissa Haapajärven Puustellissa. Ahon puoliso Venny Soldan Broofeldt maalasi sillä tunnetun taulunsa ”Ateria savolaisessa talonpoikaistuvassa”.

Sukuseuramme kotipitäjään Pielavedelle johtavat myös heränneiden historiaan päässeet Wilhelm Lauri Juhonpojan jäljet. Wilhelm Niskanen muutti vävyksi Pielaveden Vaaraslahdelle. Hänen perheensä säilytti heränneen kansan perinteiset tavat körttipukuineen silloinkin kun se aiheutti pilkkaa ja halveksuntaa. Wilhelmistä kerrotaan että vaikka hän ei seuroissa sanonut sanaakaan, hänet voidaan asettaa monien edelle merkittävässä työssään vetäessään kaikkialla liikkeessaan kansaa Jumalan valtakunnan työhön.

Sukurakkautta tai ei

Tämän päivän Niskasten luonteesta olen tehnyt analyysiä viime kevättalvella tekemäni kyselytutkimuksen avulla. Sukuseuran jäsenille lähettämässäni kyselyssä sain vastaukset lähes sataprosenttisesti kaikilta niiltä 24 joille kyselyn lähetin.

Suuri hajonta vastaajien mielipiteissä ilmeni kyselyäni sukurakkaudesta. Sukurakkaita kertoi omassa sukupiirissään oltavan 15 vastauksessa ja vähemmän sukurakkaita 9 tapauksessa. Vesantolainen Alli Mokkila kertoo sukurakkauden olevan yhteydessä siihen millaisen ihmisen Niskanen on saanut puolisoikseen. Onhan avioliitossa kysymys kahden ihmisen erilaisista luonteista, myös suhtautumisessaan puolison sukuun.

Uusikaupunkilainen Katri Korkeakangas kertoo Niskasien olevan sukurakkaita. Kokoonnutaan paljon yhteen, vaikka osa suvusta asuu Ruotsissa. Helsinkiläinen Hannu Niskanen sanoo, että hänen suvussaan tavataan toisia, kunhan löytyy joku, joka näkee vaivaa koolle kutsumisessa. Airi Niskanen Kokkilasta on vähän pessimistinen sukunsa yhteyksien ylläpidossa. Hän kertoo, ettei ole tahtonut saada muita innostumaan sukunsa tutkimisesta.

Sotkamolainen Valma Miettinen kertoo sukunsa olevan yhteydenpitohaluisia ja sukurakkaita, varsinkin aiemmin. ”Ovathan he samoja Niskasias”, hän kertoo olleen yhteinen keskusteluaihe tavattaessa. ”Niskaset ovat sukurakkaita ja iloisia”, sanoo kemiläinen Margit Niskanen.

Kartoittaessani sitä miten Niskasten piirissä osataan ilmaista tunteet, sain myös suomalaiskansallisia vastauksia: ”Ei ole helppo ilmaista tunteita”, vastasi 22 vastaajaa. Helsinkiläinen Maija Pöyhönen sanoo, että Niskasten ei ole helppoa ilmaista tunteitaan. ”Ollaan hillittyjä ja ylitsevuotavia

tunteenpurkauksia vältetään”. Alli Mokkilan mielestä Niskaset eivät ilmaise tunteitaan sanoilla ei myönteisiä eikä kielteisiä. ”En kuullut koskaan isän sanovan äidille: minä rakastan sinua! Isä tarttui vain kerran piiskaan. Se oli erilaista kuin äidin antama piiska”.

Eihän mies itke

Valma Miettinen sanoo, että aiemmin oltiin tunteissa pidättyväisempi. Sanottiin vain käsipäivää, nykyisin saatetaan halatakin, itkeä ja nauraa. Pielavetinen Raimo Niskanen sanoo, että tunteiden ilmaiseminen ei ole Niskasille helppoa. ”Tarvitaan ehdottoman luottamuksellinen ilmapiiri ennen kuin tunteita ilmaistaan”. Hämeenlinnalainen Erkki Niskanen sanoo tunnusomaista Niskasille olevan, että ”mies ei itke”. ”Jörötämme vaikka olisi oikein itkeä ja nauraa.

Hannu Niskasien havainto on, että suvussa on paljon pidättyväisyyttä tunteissa, ”Mutta ajoittain miestenkin silmät kostuvat. Sillä heissä on herkkyyttä ja valmiutta tunteiden ilmaisuun. Aino Korhosen mielestä moni pohtii asioita sisällään ja yksinään.

”Niskaset eivät jää surkuttelemaan kohtaloaan”, sanoo konginkankaalainen Niilo Niskanen. Airi Niskasien havainto on, että henkilökohtaisista kriiseistä ei ole tapana kertoa toisille. ”Ikään kuin olisi helpompaa olla kertomatta vaikeuksista. ”Suvussani on ollut tapana selvittää sisällä, vaikka läpi harmaan kiven”, sanovat Sisko Karvanen ja Kyllikki Niskanen. ”Omista vaikeuksista ei ole liioin kerrottu, vaikka ammattiapuakin on tarvittu. Ja Jumalaan luottaen”.

Työhulluutta

Raimo Niskasien mielestä Niskaset haluavat selvittää omin avuin eteenpäin. ”Työ on paras lääke kriiseissä”. Maija Pöyhösen havainto on, että vaikeuksiin haetaan järjellisiä vastauksia. Avun pyytäminen vaikeuksissa ei ole ensimmäisenä mielessä. Hannu Niskanen sanoo, että hänen suvussaan on ollut paljon sairautta ja köyhyyttä. ”Puolet isäni lapsuusperheen 12 lapsesta kuoli varsin nuorena tuberkuloosiin, samoin isäni. Mutta huumori on yksi itäsuomalainen perinteinen tapa selviytyä kriiseistä”. Viitasaarelainen Tuulikki Koljonen sanoo, että kriiseistä vaietaan. ”Päällepäin on kaikki hyvin”.

Onnistumisista elämässä iloitaan Niskasten keskuudessa, iloitaan, mutta ei suurieleisesti eikä sitä näytetä juuri ulospäin. Vaatimattomuus on luonteenomaista. Ei leuhkita, mutta onnitellaan ja kannustetaan onnistumisista. Joskus on ylpeyttäkin, jopa kadehtimista. Hannu Niskanen sanoo, että taloudellista menestystä on ilmennyt vasta viime vuosina. ”Toiset ovat yhtä aika ylpeitä mutta myös kadehtijoita”.

Elämänarvoista Niskaset määrittelevät merkittävimiksi niin uskonnolliset arvot kuin myös lähimmäisyyden ja ahkeruudenkin. ”Vieraanvaraisuus, joka tuli ilmi sota-ajan evakoiden vastaanottamisessa, on merkittävä asia edelleen”, sanoo Aino Korhonen. ”Uskonnolla on elämän arvoissa iso merkitys. Ennen veisattiin kodeissa virsiä ja ukki luki Raamattua”. Myös politiikkaa seurattiin. Tuulikki Koljonen kertoo, että hänen kodissaan on ollut kunnia-asiana äänestäminen. On pidetty tärkeänä sitä, että tietää, ”kenen joukoissa seisoo”!

Monen Niskasen mielestä sosiaalisuus ja lähimmäisyys ja valveutuneisuus yhteiskunnallisissa asioissa ovat tärkeitä. ”Ollaan hyviä kirkkouskovaisia, vaikka siitä ei numeroa tehdäkään”. Myös raittius ja hyvät tavat ovat suvussamme tärkeitä arvokkaita ominaisuuksia.

Katri Korkeakankaan mielestä Niskaset ovat kaikki työhulluja. Maija Pöyhönen sanoo että Niskaset ovat vakavamielisiä ja suhtautuvat elämään ja isänmaahan suurella kunnioituksella. Airi Kokkilan havainto puolestaan on, että Niskaset ovat työntäyteisiä ja aika uskontovapaita. Ylivieskalainen Kari Niskanen muistaa isänsä sanan ”Ole rehellinen, mutta älä orjaile kenenkään edessä!”

Hannu Niskanen määrittelee sukunsa arvoja: ”Arvomaa ilma vaihtelee, vanhemmat meistä ovat vakavamielisiä kristittyjä, mutta on kirkosta eronneitakin, vasemmistolaisesti ajattelevia, mutta myös aikanaan suojeluskuntaankin kuuluneita. Suvussani oli pappauteni poikkeus. Työn arvostus on ollut ratkaiseva asia”.

”Perussuomalaisia”

Mitään yleispätevää kaikkiin Niskasiin sopivaa luonnemääritelmä ei kyselystä selviä. Olisihan se jo melkoinen uutinen, jos niin olisi. Raimo Niskanen luonnehtii sukunsa luonteenpiirteitä lyhyesti: ”Olemme ”perussuomalaisia”, itsepäisiä ja uppiniskaisia, hiljaisia, ujoja, sulkeutuneita, erakkoluonteisia”. Kyllikki Niskasen mielestä yhteenvedoksi voisi sanoa, että Niskaset ovat

musikaalisia ja verbaalisti lahjakkaita ja rohkeita, josta esimerkkinä monen lähteminen maailmalle ”kultaa vuolemaan”.

Alli Mokkalan mielestä Niskasilla on puhujan lahjoja. ”Pitävät juhlapuheitakin pyydettyä, jopa odottavat, että heitä pyydetään niitä pitämään”. Paimiolainen Sisko Karvanen kertoo, että hänen vuonna 1918 syntyneen isänsä elämään vaikutti sota paljon. ”Hän oli siitä huolimatta hyväsydäminen ja avulias”.

”Tunnetko ketään Niskasta?” ,on tuttu sanonta. Moni kyselyyn vastaaja on viitannut tähän etsiessään joitakin yhteisiä tekijöitä Niskasten tunnistamiseen. Konginkankaalainen Niilo Niskanen sanoo, että nenästähän meidät tunnetaan! Margit Nihtilä puolestaan on havainnut, että olemme vaaleatukkaisia ja siniharmaasilmäisiä. Airi Niskasen kuvauksen mukaan olemme suoraselkäisiä, urheilullisia ja jo 50-vuotiaina harmaantuneita, kapeakasvoisia. Raimo Niskasen määritelmän mukaan olemme laihankalpeita, joilla ei ole itäsuomalaista nykeröhenä. Kari Niskasen mielestä Niskasilla on voimakas otsa ja vahva niska. Kyllikki Niskasen mukaan Niskaset tunnistaa suoraselkäisyydestä ja paksusta niskasta, terävästä nenästä ja terävistä poskipäistä. Valma Miettinen puolestaan pitää Niskasia suoranenäisinä, hoikkina, sinisilmäisinä, komeina miehinä.

Kaikki tyynni; kysely paljastaa, että Niskasissa on kaikki mitä suomalaisissa ihmisissä yleensä, niin hyvässä kuin pahassa. Alussa mainittu elokuvaohjaaja Mikko Niskasen luonnehdinta omasta itsestään: ”Ihmistä et Mikko Niskasesta löydä!”, on varsin pelkistetty luonnehdinta. Sukumme on täynnä inhimillistä elämää, on itkua ja naurua, persoonallisuutta, hyviä luonteenpiirteitä ja ennen kaikkea ahkeruutta, työlleen antautuneita ihmisiä, joiden kanssa tulee toimeen.

Lopuksi yksi ulkopuolinen arvio Niskasista. Kirjailija Kalle Päätalo sanoi hänen tuotannostaan elokuvia ohjanneesta Mikko Niskasesta: ”Mielestäni Mikko oli miellyttävä ja miehekäs, toisinaan varsin karski ihminen. Sain hänestä kaikella tavalla hyvän ihmisen kuvan ja hänhän oli aivan erinomainen näyttelijä – myös yksityiselämässään. Kävi selvästi ilmi, että hän myös näytteli monia eri rooleja tavallisessa elämässäänkin. Ja kun oikein innostui, niin sitä oikein säikähti Mikon voimaa, jolla hän antoi lisäväriä asioille.

NIILO NISKANEN

KAARLE NISKASEN PERHEESTÄ JA PERHEEN JOULUNVIETOSTA

On joulukuun 1946. Junamies Kaarle Niskasen perhe on asettunut juhlan kunniaksi valokuvaan. Isä-Kallen ja äiti-Evan takana seisovat Esko, Maija ja Anna-Liisa. Raili istuu lattialla ja Matti äidin sylissä..

Sodan loppumisesta on kulunut reilut kaksi vuotta. Reserviin vuonna 1927 siirretty korpraali Kaarlo Niskanen vapautettiin rintamapalveluksesta ja määrättiin Sallaan hoitamaan aluksi junamiehen tehtäviä ja myöhemmin konduktöörin tointa. Perhe jäi Keski-Pohjanmaalle Kannukseen. Sieltä äiti-Eva lähetti isälle VR:n kyydeillä ruokatarvikkeita ja valmista ruokaakin. Tuolta ajalta on tallessa runsaasti isän paluupostissa lähettämiä kirjeitä. Niistä näkee, että ruoka ennätti joskus kesälämpimillä pilaantua, mutta useimmiten lähetykset menivät syötävässä kunnossa perille.

Kirjeistä käy ilmi, että isä toivoi sotaretken jälkeen pääsevänsä Iisalmeen – synnyinseutu ilmeisesti veti puoleensa - mutta toive ei toteutunut. Hänet siirrettiin Kuopioon, Savoan kuitenkin.

Joulukuva on otettu Kuopiossa. Me asuimme Männistössä aidatulla rautatiealueella, jossa oli useitakin henkilökunnalle tarkoitettuja rakennuksia. Vieressä oli VR:n konepaja eikä veturitallikaan ollut kaukana. Asemalle sen sijaan oli matkaa. Talo oli kaksikerroksinen, punaiseksi maalattu ja siinä oli valkoiset ikkunapuitteet ja nurkkalaudat. Tiedettiin, että talo oli siirretty Karjalasta. ”Kuopion kaupungin rakennushistoria” - kirjassa kerrotaan, että Karjalan kannakselta Naurisjärveltä.

Rakennuksessa asui viisi perhettä, jokaisella keittiö ja kammari. Yläkerrassa oli kaksi ja alakerrassa kolme asuntoa. Me asuimme yläkerrassa. Meidän ja toisen asunnon välissä oli lämmittämätöntä säilytystilaa ja pikkuikkunaiset vinttikomerot. Kesällä me tytöt nukuimme vinttikomerossa ja se tietenkin helpotti koko perheen oloa. Lisäksi pihapiirissä olivat liiteri- ja käymälärakennukset. Kummassakin oli jokaisella perheellä omat tilansa.

Kun vuonna 1975 menin käymään vanhempieni luona Kuopiossa, Kullervonkatu 2B:stä olivat jäljellä vain asuinrakennuksen alla olleet, puolittain maan sisään rakennetut perunakellarit. Nykyään paikalla on muutaman auton parkkitila. Ihmetellä täytyy, miten paljon elämää ja touhua sen paikalle aikanaan mahtui ja vielä oli olevinaan pihaa ja kasvimaatakin. Yksityisyyden laita oli tietenkin vähän niin ja näin, kun konepajan miehet ja ratapihalle menijät kulkivat pitkin päivää pihan läpi.

Joulunvietosta

Kuusen isä on tuonut töistä tullessaan. VR:n miehillä oli tapana järjestelyjunilla liikkua katkaista radan vieruspenkereeltä joulukuusi ja tuoda se kotiin. Se oli kai jonkinlainen luontaisetu, sillä valtio omistaa radan vieressä olevat maakaiteet. Eivät ne kuuset yleensä mitään muotovalioita olleet, koskapa joka joulukuusi isän oli kairattava runkoon reikiä ja paranneltava puun ulkonäköä. Kuusen koristeina olivat hopealamé, elävät kynttilät ja latvatähti. Ei piparkakkuja, ei omenia, ei lippuja.

Miesväellä oli aattona aikaa mennä saunaan, naisilla ei. Männistössä sai valita kahdesta yleisestä saunasta, sillä lähellä olivat sekä Helinin että Utraisen saunat. Esko kertoo isän opettaneen, miten miehet vastaa saunareissulla kantavat ja sitä ohjetta hän edelleenkin sanoo noudattavansa.

Jouluaterian äiti valmisti puuhellalla, jossa oli myös paistinuuni. Ateria nautittiin liinalla peitetystä, kynttilöillä koristellulta keittiön pöydältä. Meillä syötiin porkkanalaatikkoa, lanttulaatikkoa (Esko sanoo että tikkuista lanttulaatikkoa) - länsisuomalaisesta perunalaatikosta emme tienneet mitään - , kinkkua, lipeäkalaa perunoiden ja valkoisen kastikkeen kanssa, riisipuuroa ja rusina- tai sekahedelmäsoppaa. Ruokaa oli yleensä niin runsaasti, että samaa valikoimaa syötiin seuraavatkin päivät. Jääkaappia ei ollut, mutta se lämmittämätön vinttikomero oli erinomainen kylmäkaappi. Syönnin jälkeen oli tiski. Vesi oli lämmitettävä hellalla, kylmä vesi sentään tuli raanasta ja likaveden sai kaataa emaloituun altaaseen, aaloppiin. Illemmalla juotiin kahvia äidin leipoman pullan, joulutorttujen, ässien ja piparkakkujen kanssa. Toisinaan oli myös kääretorttua.

Jouluna pukeuduttiin pyhävaatteisiin. Meillä nekin olivat aina äidin tekemiä, hän kun oli erinomaisen taitava ja osaava käsityöihminen. Joulukuvassa minä olen Kuopion tyttölyseon IV luokan oppilas ja

minulla on poikkeuksellisesti ylläni Amerikasta lahjaksi tullut mekko. Se oli vähän kummallinen vaate, sillä se ylläni minulle tuli aina kova päänsärky.

Aivan varmasti joulupukki kävi meillä vuonna 1946, kun Matti on vielä noin pieni. Meidän pukilla oli yllään kulunut, tumma turkki ja sen naama oli pelottava. Matilla on vieläkin pukin tuoma puinen juna, jossa on veturin lisäksi säiliövaunu, tavara- ja henkilövaunu. Raili muistaa kerran saaneensa nukenvaatteita, jotka oli pakattu tavallista isompaan Klubi-tupakkalaatikkoon. Anna-Liisa arvelee saaneensa jotain äidin tekemää, sukkaa, lapasia tai muita hyötylahjoja. Noihin aikoihin julkaistiin monenlaisia joululehtiä, joissa oli kertomusten lisäksi myös askartelutehtäviä. Ne ja kirjat olivat mieluisia lahjoja.

Jouluaamuna oli noustava joulukirkkoon. Se oli katkeraa, kun jumalanpalvelus alkoi jo kello 6. Matka Männistön kirkkoon ei ollut pitkä, mutta sinne kävellessä silmät lopullisesti aukenivat Muutenkin olo virkeni, kun penkkiin päästyä tarkasti, keitä muita samanikäisiä vastaanhangottelijoita sinne oli tuotu. Jumalanpalveluksen jälkeen kotona kahvi ja jouluherkut maistuivat erityisen hyviltä. Se oli kyllä pitkä päivä, kun piti pysytellä kotona. Syötiin, luettiin, pelattiin kortti- ja lautapelejä. Taidettiinpa ottaa torkutkin.

Joulukuva 1946

Meillä on otettu paljon valokuvia. Tapa on alun perin lähtöisin äidistä, joka työhön päästyään ja omaa rahaa hankittuaan ensi töikseen osti itselleen kameran. Sen hän kiinnitti kolmijalkaan, asetti lasilevyn paikalleen ja laittoi tarvittaessa mustan vaatteen koneen päälle tarkennusta helpottamaan. Tätä kuvaa varten valmistelut on todennäköisesti isä tehnyt. Aseteltuaan meidät ryhmäksi hän on ravistanut pussista magnesium-jauhetta rikkakihvelille, sytyttänyt jauheen ja sitten ehättäytynyt omalle paikalleen. Jauhe ei aina heti syttynyt. Odotettiin ja jännitettiin ja se näkyy tästäkin kuvasta. Mutta loppujen lopuksi hyvinhän tämä kuva onnistui, kun kenenkään silmät eivät ole räpsähtäneet kiinni. Eikö vain?

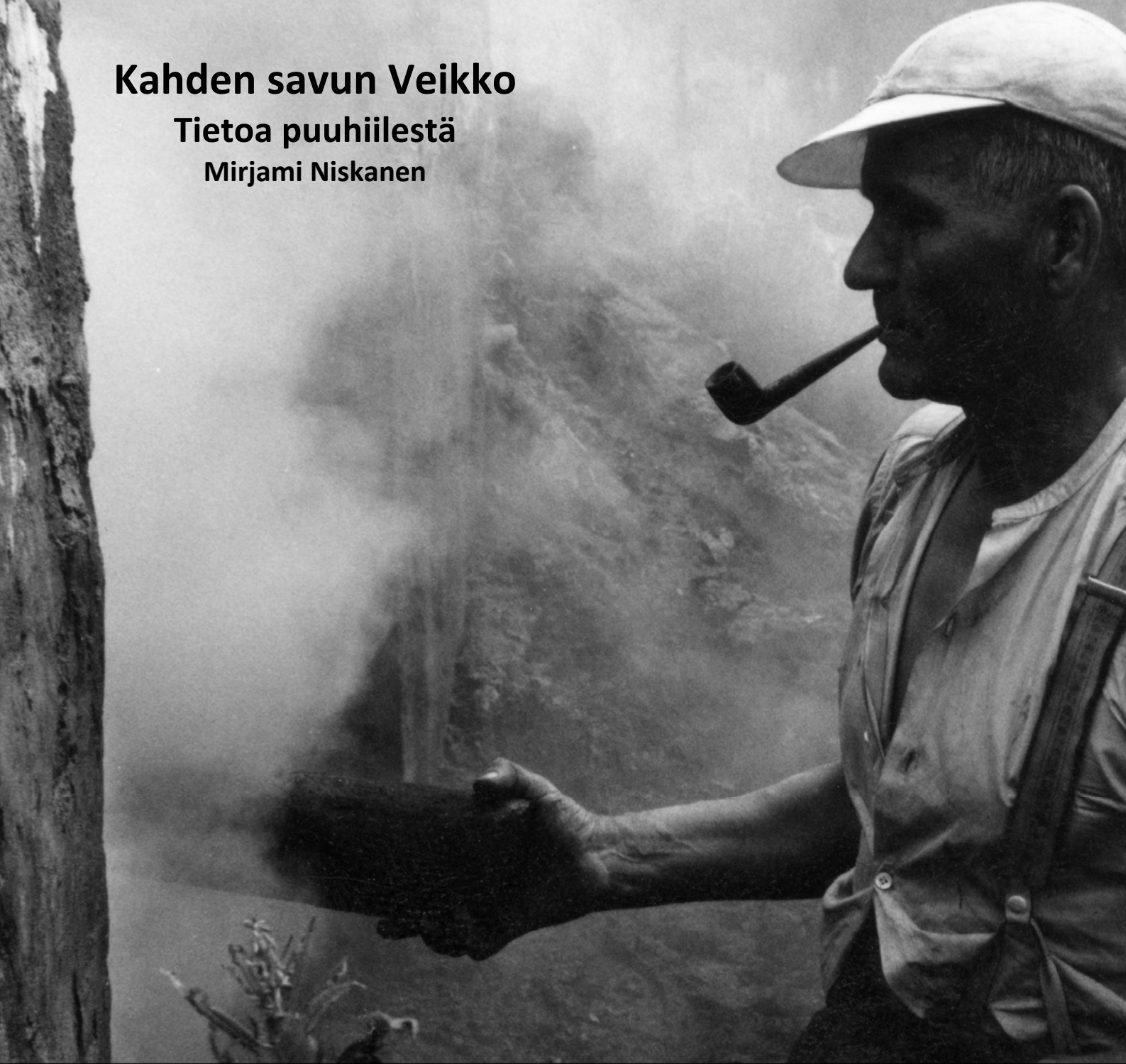
Maija Pöyhönen

Kahden savun Veikko

Tietoa puuhiilestä

Mirjami Niskanen

Energiapula ja sota tekivät nuoresta koillissavolaisesta maanviljelijästä Veikko Niskasesta puuhiilen valmistajan. Niskasen itsensä ja kyläkoulun opettajan ottamat valokuvat hiilen valmistuksen eri työvaiheista innostivat Niskasen tytärtä Mirjamia tallentamaan isänsä työtä kirjaksi. Puuhiili osoittautui kiehtovaksi aiheeksi. Kirjan lukija saa seurata Mirjami Niskasta aluksi energiapulan kautta häkäpönttöjen maailmaan. Tutuiksi tulevat puuhiilen valmistusmenetelmät maakuopista miiluihin ja uuneihin. Kirjasta käy myös selville, miten merkittävä asia elämälle hiili on.

Veikko Niskasen perheen koti ja hiiliuuni sijaitsevat Kellolahdessa, aikaisemmin Kaavin kuntaan, nykyisin Juankoskeen kuuluvalla alueella. Länsirannikolla, Himangalla, käydään tutustumassa puuhiilen valmistukseen maamiiluissa. Strömsdalsbrukista - Juantehtaasta kertovassa osassa tutustutaan teolliseen puuhiilen valmistukseen isoissa hiiliuuneissa sekä hiilen merkitykseen malmien jalostamisessa metalliksi. Kirjan parasta antia ovat erinomaiset, monet ennen julkaisemattomat kuvat puuhiilen valmistuksesta yleensä sekä kuvallinen kertomus Veikko Niskasen, "Kahden savun Veikon" työstä erityisesti. Kuvien kautta avautuu puuhiilen valmistus niillekin, jotka eivät ole koskaan ennen paneutuneet aiheeseen. Ne lisäävät kirjan arvoa tiedon ja perinteen tallentajana sekä kulloisenkin aikakauden kuvaajana.

Suvun kirjauutus. Kirjaa voi tilata osoitteella Mirjami Niskanen puh. 0405598077 tai mirjami.niskanen@hotmail.com

Kullervonkadun Niskaset Maija, Anna-Liisa, Esko, Raili ja Matti toivottavat kaikille Niskasille
HYVÄÄ JOULUA!

Sukuseuran hallitus 2012-15

Puheenjohtaja

Niilo Niskanen Savonlinna

044-7768048

nniskanen2@gmail.com

Varapuheenjohtaja

Sirkku-Marja Salakari Kirkkonummi

09-2988459

sirkku-marja.salakari@elisanet.fi

Sihteeri

Kimmo Niskanen Muurasjärvi

044-4883469

prokimmo@gmail.com

Jäsenrekisterin hoitaja

Antti Niskanen Helsinki

040-5000561

rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Rahastonhoitaja

Jouko Niskanen Sotkamo

044-5144143

niskjo@hotmail.com

Jäsen

Maija Pöyhönen Helsinki

045-8567627

maija.poyhonen@kolumbus.fi

Markku Niskanen Seinäjoki

040-5763528

markku.niskanen@hotmail.com

Sukuseuran uudet kotisivut: www.niskanen.net

Tiedotteen koonti

Jouko Niskanen Sotkamo

Kansikuva

Annikki Niskanen

Painos

400 kpl

Painopaikka

Kirjapaino Kari Simonen Sotkamo